

PETER MAY

ZPĚTNÝ RÁZ

AKTA ENZO V

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Zpětný ráz

PETER MAY

ZPĚTNÝ RÁZ

AKTA ENZO V

BRNO 2018

BLOWBACK

Copyright © Peter May, 2016

Translation © Linda Kaprová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-683-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-684-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-685-3 (Formát MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji památce
svého přítele a mentora
Toma Wrighta*

La nature parle et l'expérience traduit.

JEAN-PAUL SARTRE

Francouzské středohoří, únor 2003

Dominique si v podpaží přidržela dvě dřevěné tyče a zapnula si služební nepromokavou bundu až ke krku. Zimní teploty dosud přetrvávaly, a i když je nyní provázela déšť, vrcholky sopečného pohoří v dálce stále pokrývala vysoká vrstva sněhu. Vyrasila pěšinkou mezi stromy. Bahno se mísilo s tlustým nánosem borového jehličí, jehož vůně prostupovala vlhký vzduch intenzivním nahořklým pachem tlení; jako pach smrti, který ji čekal na konci výstupu. Ucítila, jak ji při té myšlence zamrazilo.

Za hranicí lesního porostu se svah strmě zvedal. Pěšinka lemovaná rozpadající se kamennou zídka se vinula mezi skalami a pak se prudce stáčela kolem remízku tmných stromů. Poté se znovu obracela k vrcholku, kde stoupání přecházelo v náhorní plošinu táhnoucí se do mlhavé dálky.

Dominique se zastavila v ohybu pěšinky a ohlédla se. Překvapilo ji, jak vysoko vystoupala. Chvilí postála, aby se vydýchala. Dole u paty kopce modře blikal majáček její policejní dodávky a podél úzké silnice od pěšinky k hotelu se vinula řada dalších zaparkovaných aut. Postával tam hlouček titěrných postaviček a satelit natočený vzhůru odtud vysílal signály bohům v některém stříhovém studiu v Paříži, kde se obrazy doprovázené pečlivě zvoleným zvukovým pozadím

rozpitvají pro lepší stravitelnost. Skvělý úlovek! Tragédie! Stopička zděšení coby aperitiv pro lačné diváky večerních zpráv po celé Francii.

Mladá policistka unaveně zvedla tvář k posledním několika stům metrů výstupu. Když se přiblížila k vrcholku, horizont konečně narušila zchátralá kamenná salaš. Bylo těžké uvěřit, že takové místo kdysi obývali lidé, byť pouze v létě, kdy se zvířata pásala na koberci divokých květin a sladkých travin pokrývajícím tuto náhorní plošinu. A možná, že v čase teplého letního vánku a nerušeného výhledu přes celou střechu Francie se tu žilo dobře. Únik před světem tam dole. Pocit povznesení. Božství.

Dnes však nad vrcholky seděla nízká mračna, skrápěla svět smutkem a halila dálky šedou mlhou. Dominique uviděla, jak se v závětrří mokrého kamenného zdiva choulí dvě postavy v tmavých lesknoucích se nepromokavých bundách. Jedna seděla v předklonu na rozeklaných skalkách s obličejem v dlaních. Druhá postávala u vchodu do šera salaše. Kamenná střecha stavby vypadala téměř nepoškozeně. Drolící se břidlice, která sice bránila přístupu světla, ale deště nikoli, nesla komín, jež nezahřálo teplo ohně už celá léta. Nad ní se zvedala další šikmá střecha, poněkud zchátralejší: chlév pro zvířata v případě nepřízně počasí.

Stojící postava vykročila Dominique vstříc a stiskla jí ruku. Známa tvář. Urostlý muž, ramenatý a vysoký, jako by se však zármutkem scvrkl. Tmavomodrý baret měl stažený nízko do zachmuřeného obočí, pod nímž se na ni upíral zasmušilý pohled.

Dominique se podívala na sedící ženu. V její tváři, která k policistce krátce vzhledla, se zračilo utrpení. Pak se znovu ponořila do černých hlubin zoufalství. Byl to téměř nepostřehnutelný pozdrav, ruku jí žena nestiskla. Policistka se obrátila zpět k muži.

„Vedte mě.“

Přikývl a se skloněnou hlavou prošel nízkým vchodem. Následovala ho do temnoty. Jejich stíny dopadaly na hliněnou podlahu s kalužemi vody, v nichž se odrazely střípky světla ode dveří. Bahno rozrývala změt hlubokých šlápot. Dominique si z opasku odepnula baterku a paprsek jejího světla pročešával tmu, dokud nepadl na zhroucenou postavu muže v teplákové soupravě spočívající napůl v louži dešťové vody, jež se jeho krví zbarvila doruda. Ucítila, jak se jí mimovolně rozšířil hrudník prudkým nádechem. Pracovala u policie už deset let a toto byla její první vražda. Ačkoli za tu dobu vyprostila z vraků havarovaných aut už nejednu těžce zohavenou mrtvolu, nic z toho jí přesto nepřipravilo na pohled do civících mrtvých očí člověka, jehož tvář znala každá francouzská domácnost. Tvář, již hyzdil jen otvor po kulce vpálené do čela. Střela prošla skrz. Dominique uviděla šedobílou kaši v zakrvácených vlasech a ucítila, jak se jí zvedl žaludek. Obkroužila paprskem svítelný obrys mrtvoly a očima sledovala jeho dráhu. Její sebeovládání viselo na vlásku. Slyšela, jak se jí třese hlas, když se zeptala: „Žádná zbraň?“

„Nic jsem neviděl.“

„Chybí něco?“

„Vždycky nosil opasek s pouzdrém, kam ukládal telefon a kapesní nůž. Je pryč.“

Dominique se na něho podívala a uvědomila si, že se jí obočí neznatelně stáhlo. „Vy myslíte, že ho někdo zabil kvůli noži a mobilnímu telefonu?“

Muž pokrčil rameny; z nepatrného pohybu čísela bezradnost.

Dominique cítila, že první nával nevolnosti ustoupil. Pokývla hlavou ke dveřím. Nacházeli se na místě činu. Dobře věděla, že se do příjezdu odborníků nesmí s ničím manipulovat. Následovala muže ven, vzala tyče a zatloukla je do rozměklé

půdy po stranách dveří kladivem přineseným z policejní do-
dávky. Potom mezi nimi natáhla modrobílou pásku a zadíva-
la se, jak se třepotá a vibruje ve větru.

„Kdo ho našel?“

„Já.“ Muž upřel modré oči plné bolesti do jejích teple hně-
dých. „Jako obvykle si šel zaběhat, hned po skončení obě-
dů.“

„Chodil běhat každý den?“

Muž přikývl. „Vždycky tutěž trasu. Dolů po silnici od hote-
lu, remízem k salaši, po hřebeni a zpátky po hlavní silnici.“
Vzdychl. „Když se do čtyř hodin nevracel, začali jsme mít oba-
vy. Elisabeth se strachovala, jestli se někam nezřítíl.“

„Nezavolal by vám v takovém případě?“

„Kdyby byl při vědomí, tak asi ano.“

„Proč jste nezavolali vy jemu?“

„Volal jsem, ale nebral to. Proto jsme se ho vydali hledat.“

„Jak vás napadlo podívat se do salaše?“

„Nejdřív mě to nenapadlo. Teprve když jsem ho nikde
našel, vrátil jsem se a podíval se dovnitř.“ Vtáhl rty, jak se sna-
žil ovládnout emoce. „Není to snadné najít svého mladšího
bratra v tomhle stavu.“

Dominique přikývla. Nedokázala si dost dobře představit,
jaké to asi musí být. „Co všechny ty stopy tady?“

„Připadalo mi, že jich tam je spousta. Rozhodně víc, než
kolik jich mohl zanechat sám. Asi tam teď najdete i moje.“

„Dotýkal jste se těla?“

„Ne, došel jsem k němu tak blízko, abych poznal, že je mrt-
vý. Bylo to dost zjevné. Pak jsem se vrátil do hotelu a zavolal
vaše lidi.“

Dominique sklouzla pohledem k zubožené postavě sedící
na kamenech.

Muž jí odpověděl na nevyslovenou otázku. „Nedala jinak,
než že musí jít se mnou. Že tomu prý neuvěří, dokud ho ne-

uvidí na vlastní oči. Skoro propadla hysterii.“ Rty se mu sevřely v chmurnou linku. „A teď se jí zmocnila apatie.“

Snášejícím se soumrakem došla Dominique k místu, kde pěšinka klesala po svahu k nezřetelné linii stromů. Až se úplně setmí, bude pro *police scientifique* obtížné se sem dostat. Důkladné ohledání bude možné až ráno. Vozidla na silnici už rozsvítila. Ohlédla se k muži a zjistila, že se na ni dívá. „Jak se sem novináři dostali tak rychle?“

Obličejem se mu mihl výraz smutné rezignace. „Už tu byli. Marc je všechny pozval až z Paříže. Byl to bavič, rád byl středem pozornosti. A žádný novinář by pochopitelně neodmítl pozvání k večerní tabuli, kterou připraví Marc Fraysse.“

„U jaké příležitosti se akce konala?“

Zaváhal. „Byl zoufalý. Možná jste zaznamenala, jak se v médiích spekulovalo, že má přijít o jednu hvězdu.“

„Copak by to byla taková hrůza?“

Mužův ironický úšklebek byl zároveň smutný i nevěřící. Jediným pohybem vyjadřoval veškerou zkušenost a sofistikovanost, o které si nějaká venkovská policistka může nechat jen zdát. Působil málem blahosklonně. „Znamenala pro něho *všechno*. Všechno, čemu obětoval celý život. Byl by to šok, potupa, katastrofa.“

Dominique bylo jasné, že muži musí připadat jako naivní venkovanka, ale nedala se. „Tak proč sem sezval média?“

„Prý chtěl učinit prohlášení.“

„Jaké?“

Muž bezradně rozhodil rukama. „Nestihl to. Už se to nikdy nedozvíme.“

Cahors, jihozápadní Francie, říjen 2010

Zbavil mušle tuhého postranního svalu a omyl je. Prodavač ryb z tržnice naproti mu schoval masité šťavnaté *noix St. Jacques*. Voněly mořem beze stopy ryby. Rozkrojil je důkladně naostřeným nožem na poloviční medailonky a položil na papírovou utěrku, aby se do ní vpila jejich mléčně sladká vlhkost.

Připravil salát. Opatrně naaranžoval do rohu obou čtvercových talířů několik svěžích zelených listů hlávkového salátu, baby špenátu a rukoly a pokapal je hustým sladkým dresinkem z balsamického octa. Obrátil se ke sporáku, kde čekala rozpálená hluboká profesionální pánev z anodizovaného hliníku. Naklonil ji nejprve na jednu stranu, pak na druhou a po povrchu stekly loužičky bublajícího másla a třpytivého olivového oleje. Přidal svatojakubské mušle. Kuchyň naplnilo syčení i sladká vůně škvařených mořských plodů. Šedesát vteřin a pak je otočil. Spokojeně si prohlížel karamelizovanou krustu na hotové straně medailonků. Dalších šedesát vteřin a potom zanořil hluboko do středu největšího z nich tenkou jehlicí. Rychle ji vytáhl a přiložil si ji ke rtům. Pouhým dotykem poznal, že mušle jsou uvnitř teplé, a tedy hotové. Přesně tak akorát.

Rychle a elegantně navršil po pěti medailoncích ke každému salátu, otočil se a oba talíře najednou donesl na stůl,

kde byla prostřená dvě místa naproti sobě. Čekaly tu už i dvě nalité skleničky vychlazeného svěžího gaillacu blanc sec z Domaine Sarrabelle. Hélène se užasle podívala na talíř před sebou a zhluboka se nadechla. „Páni, Enzo, to je vůně! Kdybys servíroval takovou večeři den co den, tak ti bude každá ženská zobat z ruky.“

Enzo se zazubil. „Možná že právě o to mi jde.“

Hélène pochybovačně zvedla obočí. „Hmm. Kéž by.“

„Ale stejně bych si přál, abys je radši zkonzumovala z talíře než mně z ruky, paní komisařko. A to rychle. V téhle zimě za chvíli vychladnou.“ I když nastavil ústřední topení na maximum, v bytě i přesto jako by se usídlil neodbytný chlad nadcházejícího zimního počasí. V šachu ho drželo jen teplo trouby a plynových hořáků. Usadil se, rozřízl mušli a nabral si plnou vidličku salátu. Pohlédl francouzským oknem přes náměstí k osvětlené dvojici kopulí gotické katedrály svatého Štěpána. Výhled na Cahors šikmo protínal liják. Téměř mu připadalo, jako by v něm poznával i náznak sněhu. Něco takového bylo na konci října v tomto starém římském městě zcela nevídané.

„Vynikající.“

Otočil hlavu k Héléne, již se právě rozplývala na jazyku mušle, kterou jí připravil. Zapila ji douškem bílého a ubrouskem si osušila pěkné plné rty.

Byla to atraktivní čtyřicátnice. Po rovných ramenou jí elegantně splývala bohatá záplava vlasů, které si za normálních okolností česala do drdolu pod policejní čapku. V historii republiky byla teprve šestou jmenovanou policejní ředitelkou jednoho ze stovky francouzských departementů a nikdy nepovažovala za vtipné, že jí Enzo odmítá říkat křestním jménem. Oslovoval ji paní komisařko, jako by to považoval za žert. Nikoli poprvé jí napadlo, že tímto jemným způsobem může dávat najevo, že jejich pokus o vztah je odsouzen k tomu,

aby nepřekročil hranici intimity. Vložila si do úst další mušli. „Naše snaha zjistit, kdo se tě pokouší zabít, bohužel zatím k ničemu nevedla.“

Enzo se na ni zamyšleně zadíval. Jeho pozornost rozptýlila karamelová chuť mušlí mísící se se sladkou kyselostí balsami-kového octa a svěže nahořklým křupavým salátem. Připravil patro na další sousto štědrým lokem vína a lhostejně pokrčil rameny. „Od posledního pokusu uplynul víc než rok. Možná že je pachatel dávno po smrti nebo za mřížemi.“ Věděl však, že je to nepravděpodobné. Když teď vyřešil čtyři proslavené vraždy z knihy Rogera Raffina, s nimiž si policie nevěděla rady, bude se ho někdo čím dál usilovněji snažit zastavit.

Ani Hélène nevypadala nijak přesvědčeně. Rozhodla se však změnit téma. Vložila si do úst poslední sousto, utrhla si kousek bagety a vytřela jím šťávu, jejíž chuť ji dosud neodolatelně dráždila na patře. „Kdepak je Sophie?“ Rozhlédla se po bytě, jako by čekala, že se tu Sophie náhle zjeví.

„Sophie?“ opáčil Enzo. „Jsem rád, že jsem svou dceru konečně přesvědčil, aby pokračovala ve studiu. Hodně mě zklamalo, když odešla z univerzity pracovat do Bertrandova fitness centra.“

„Vážně?“ předstírala Hélène zájem. „Co studuje?“ A překvapilo ji, že Enzo odpověděl trochu vyhýbavě.

Naklonil se přes stůl, vzal jí prázdný talíř a odnesl ho spolu se svým ke snídaňovému pultu. „Teď je na stáži. Jen pár týdnů praxe.“ Odmlčel se a převedl hovor jinam. „Hned to bude.“

Obrátil pozornost k hlavnímu chodu. Vepřová panenka marinovaná v omáče hoisin a čínské směsi pěti koření s medem zprudka pečená v troubě. Vybalil maso z hliníkové folie, do které ho zavinul před přípravou mušlí, nakrájel ho na křehké šťavnaté plátky a ty naaranžoval na ohřáté talíře. Pokapal maso zredukovanou marinádou a přidal na kostky

pokrájené brambory s medem upečené dokřupava na lůžku z rozmarýnu.

„*Voilà!*“ Přinesl talíře ke stolu, jako když kouzelník odhalí výsledek složitého iluzionistického kousku. Vzal láhev červeného a zkušeně ji odzátkoval. „K tomu si dáme trochu barikovaného syrahu. Myslím, že bude dost silný a ovocný, aby odolal sladkosti vepřového.“ Oběma nalil skleničku.

„*Mon dieu*, Enzo!“ Hélène si prohlížela talíř před sebou a vdechovala vůně. „Že ty se mě přece jen snažíš svést!“

Vesele se usklíbl. „Není to úplně tříhvězdičková michelinská kvalita, paní komisařko, ale jestli tě něco má přimět pro tenhle večer svléknout uniformu, nic průměrného by neobstálo.“

Plaše se usmála. Věděla, že v jeho flirtování není skutečný záměr, ale i tak ji potěšilo. Nůž projel masem, jako by krájel máslo. Kapka omáčky, kostka pečené brambory s medem. Zavřela oči a vychutnávala si gurmánský zážitek. „Minul ses povoláním.“

„Je to jenom koníček. Vůbec si nejsem jistý, že by se mi chtělo celý život sedm dní v týdnu otročit v přehřáté kuchyni jako Marcu Fraysovi.“

Zahleděla se do jeho usmívajícího se obličeje. Tmavé vlasy stažené do typického ohonu mu začínaly šedivět, ale ne natolik, aby se ztratil stříbrný pruh. Oči mu jiskřily elánem a pobavením, jedno hnědé, druhé modré. Napadlo ji, jak je na padesátá pohledný. „Máš Fraysse jako dalšího na seznamu?“

Enzův úsměv pohasl. Přikývl. „Vlastně ráno odjízdim do Puy-de-Dôme.“ A po odmlce dodal: „Musím vyrazit brzy.“

Což pochopila jako narážku, že Enzo neočekává, že by se zdržela přes noc. Přiložila si skleničku ke rtům, aby nepoznal její zklamání.

2 kapitola

Od vyhaslých sopek kolem rozlehlé náhorní plošiny v srdci Francie se nesl chladný déšť jemný jako mlha. Dálnice obkroužila šedé dvojměstí Clermont-Ferrand, jehož domy a továrny šplhaly do svahu na severním předměstí a mizely v mlze jako faty morgány průmyslové pouště. Tady by nikdo nečekal kolébku výrobce pneumatik Michelin, který dal vzniknout nejprestižnějšímu průvodci pro gurmány. *Průvodce Michelin* přiděloval francouzským restauracím jednu, dvě či tři hvězdičky již od roku 1933.

Enzo odbočil z A72 vedoucí na východ na Saint-Étienne a vydal se na jih k Thiers, jednomu z pěti hlavních administrativních středisek departementu Puy-de-Dôme. Historie tohoto starobylého města sahala až do patnáctého století a odsud pocházela také proslulá značka nožů Thiers. Stěračce rozmazávaly výhled na město šplhající po strmém vulkanickém svahu k rozeklanému vrcholku. Zvolna se vynořovalo z mlhy a deště a ve stoupání bylo vidět shluky umouněných bílých a růžových domů, z jedné strany čtyřpatrových, z druhé jen tří. Od paty kopce se mezi nimi vzhůru vinula silnice a jejich okna a balkony ji lemovaly jako pukliny a římsy ve stěně kaňonu.

Vlevo i vpravo, nahoru i dolů odbočovaly úzké uličky vedoucí pryč do stinného srdce středověkého města, v němž na dlážděná náměstí shlížely staleté domy s podsíněmi.

Blížil se k vrcholku kopce, kde se město rozšířilo v náměstí s balustrádami a impozantním výhledem na údolí za změní střech z červených tašek. Mezi stromy na protější úbočí rokliny zakusující se hluboko do svahu se na kamenných výčnělcích zuby nehty držela další obydlí. Enzo pod náměstím našel parkovací stání pro svůj zablácený milovaný Citroën 2CV a prošel kolem nevzhledné moderní budovy radnice. Jednu stranu ulice lemovala řada za sebou stojících policejních aut.

Samotná policejní stanice sídlila vedle kavárny Le Central na protější straně náměstí v pěkné budově z bílého kamene a žlutých cihel s vyskládaným červeným vzorem. Enzo vystoupal po schodech a vysokými dveřmi prošel do recepce. Za pultem stál *gendarme* v tmavomodrém svetru s jedním pruhem na hrudi a nadloktí. Vzhlédl. Ať už čekal cokoli, rozhodně ne vysokého Skota s vlasy v ohonu v plandavých kalhotách s kapsami, pohorkách a khaki větrovce, s velkou plátěnou taškou přes rameno. Udiveně zvedl jedno obočí a Enzo mu věnoval svůj nejzářivější úsměv.

„Hledám paní Dominique Chazalovou.“

Udivení přešlo v lehkou podezíravost. „Vážně?“

„Vážně.“

„A kdo mám říct, že ji shání?“

„Enzo Macleod.“

Policista dlouze váhal, jak by se mu nechtělo přijmout představu, že má sloužit veřejnosti, a ne jí vládnout. Pak se otočil a rychle zmizel ve dveřích za svými zády. Ani ne za minutu se dveře znovu otevřely a objevila se mladá žena v uniformě s rozšířenými očima a úsměvem na tváři. Natáhla se přes pult a potřásla Enzovi rukou.

„Monsieur Macleode.“

Enzo jí pokývl na pozdrav a její teplý a pevný stisk na něho udělal dojem.

„Čekala jsem, že se objevíte.“

Enzo následoval její modrou dodávku jedoucí po silnici D906 na sever na Vichy, kde kdysi během nacistické okupace kolaborující režim maršála Pétaina ustavil vládu. Několik kilometrů za Thiers odbočili na východ k nevelké vesničce Saint-Pierre, hrstce domků nahloučených kolem velkorysého kostela z místního rezavě okrového kamene. Vesnička hnízdila v údolí mezi dvěma impozantními vulkány a hned za ní se vpravo odpojovala soukromá cesta, jejíž začátek střežily dva kamenné kvádry opatřené tabulkou z šedého mramoru s vytesaným monogramem MF.

Cesta se vinula borovým lesem tyčícím se temně z obou stran. Po několika stech metrech Dominique zastavila na nezpevněném parkovišti, odkud protipožárním průsekem vedla stezka vzhůru. Než se Enzo vyhrabal zpoza volantu, Dominique už vystoupila a čekala na začátku pěšinky. „Hotel Fraysse stojí na konci silnice asi ještě kilometr do kopce. Marc chodíval každý den odpoledne běhat. Přiběhl po silnici sem a vracel se stezkou zpátky na náhorní plošinu.“

Enzo zabouchl dveře svého 2CV a zadíval se do šera. „Vracel se stejnou cestou?“

„Ne, pěšinka vede nahoře po okraji planiny a vrací se jižně orientovaným svahem dolů k hlavní silnici. Běžel vždycky zpátky po silnici sem a pak nahoru k *auberge*.“

„Zdědil hotel a restauraci po rodičích, vidíte?“

„Ano, společně s bratrem Guym. Ten se ale začal v hotelu angažovat, až když Marc získal třetí hvězdu.“

Enzo pokývl k průseku. „Tak mě zaveďte nahoru.“

Výstup po strmé pěšince plné zrádných kořenů a výmolů byl obtížný. Enzo si nedokázal představit, že by tudy nahoru dokonce běžel. Po sotva několika desítkách metrů se už těžce zadýchal. Před sebou viděl sebejistě kráčející Dominique. Byla to štíhlá žena, odhadoval ji asi na pětatřicet let, a její pohupující se boky a střídavě zabírající pevné svaly hýždí v přílé-